

ИЗХ № 309/13.X.94г.

ДО КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

УРЕДБА
30/12.9.12/94г.
19.X.1994г.

Г-н Н. Бавлов
19.X.94г.

С Т А Н О В И Щ Е

от Председателя на Върховния съд
на Република България

по конституционно дело №12/1994 г.

Считаме, че искането на Главния прокурор на Република България в първата част относно противоконституционността на чл. 13, ал.6, т.3 от Закона за данък върху общия доход за основателно.

С §7, т.3 от Закона за изменение и допълнение на Закона за данък върху общия доход /ДВ.бр.38 от 6 май 1994 г./, ал.6 на чл.13 от Закона за данък върху общия доход е изменена чрез създаване на данъчни облекчения за едноличните търговци и в частност по силата на чл.13, ал.6, т.3 от облагаемия доход се приспадат закупените държавни и общински облигации, акции на държавни и общински предприятия и държавни съкровищни бонове.

При тази нова нормативна уредба едноличният търговец, за да ползва данъчна преференция, следва предпочитано да закупува дълготрайни финансови активи само от еднолични дружества с ограничена отговорност и от еднолични акционерни дружества със собственик на капитала държавата и няма стимул за закупуване на такива от другите търговски дружества. Независимо, че на този етап на развитие на търговските отношения данъчната политика на държавата може да налага подобряване положението на държавните предприятия, то се нарушава принципът за равноправното данъчно третиране на всички видове и форми на имуществото, които при условията на пазарна икономика са равнопоставени. Така по косвен начин се нарушава конституционната норма на чл.19, ал.2, изискваща

законът да създава и гарантира на всички граждани и юридически лица еднакви правни условия за стопанска дейност. Неоправдано е с данъчен закон да се създава привилегировано положение в стопанския живот на общинските и държавни предприятия.

Искането във втората част на предложението намираме, че не е противоконституционно и следва да бъде отклонено.

Действително е налице различен данъчен режим по отношение данъчните субекти по чл.13, ал.5 от Закона за данък върху общия доход-едноличните търговци и по чл.13, ал.12 от цитирания закон-лица, които реализират доходи от работа без трудово правоотношение, от упражняване на свободна професия и от доходи от отдаване на движимо и/или недвижимо имущество под наем. Касае се обаче до две самостоятелни групи субекти на данъчни задължения и поотделно в тях данъкоплатците са поставени при равноправни условия. Данъчният закон държи сметка за положението на едноличния търговец съгласно легалното определение, дадено в чл.1 от Търговския закон и за лицата, които не са търговци по смисъла на чл.2 от същия. Няма законово основание, след като Търговския закон третира физически и юридически лица като търговци и лица, които нямат това качество, данъчният закон да ги третира еднакво по отношение определянето на данъчните задължения и предвиждането на данъчни преференции. Със съществуващия различен данъчен режим на едноличните търговци и на лицата, които изрично са изключени от това понятие, не се нарушава разпоредбата на чл.19, ал.2 от Конституцията. Ето защо считаме за конституционен §7, т.5 от Закона за изменение и допълнение на Закона за данък върху общия доход.

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ВЪРХОВНИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ:

